

Čís. 6102.

Nešlo-li o mimomanželskou soulož, nýbrž o jinaké smilné skutky, jest sice ponechati předpis §u 1328 obč. zák. stranou, jest však, došlo-li k defloraci, odůvodněn nárok ženy na náhradu hmotné škody podle §§ 1295, 1324 a 1325 obč. zák. a to i za škodu, vzešlou zmenšením naděje na lepší zaopatření sňatkem. Naděje na sňatek jest zmenšena i u děvčete v době smilného činu čtrnáctiletého, v době podání žaloby o náhradu škody pak šestnáctiletého.

(Rozh. ze dne 8. června 1926, Rv I 1651/25).

Žalobě Růženy D-ové, proti svůdci o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Rozsudkem zemského trestního soudu ze dne 9. ledna 1924 byl žalovaný uznán vinným zločinem dle §u 132 III. tr. zák. Odsuzujícím trestním rozsudkem, jehož podstatnou součástí jsou i jeho důvody, jest dle §u 268 c. ř. s. civilní soud vázán. V důvodech trestního rozsudku jest výslovně uvedeno: »Nálezem a posudkem soudních lékařů jest zjištěno, že Růžena D-ová byla deflorována. Na základě tomto má soud prokázaným, že obžalovaný provozoval se 14letou Růženou D-ovou smilné činy, záleževší buď v tom, že s ní tělesně obcoval, nebo v tom, že jí do přirození strkal prst«. Z toho jest patrné, že bylo po skutkové stránce trestním soudcem zjištěno, že trestný čin žalovaného vedl k defloraci žalobkyně. V tomto civilním sporu nebylo sice soudy nižších stolic výslovně zjištěno, který z obou případů nastal, ale tohoto zjištění není pro rozsouzení sporu třeba. Šlo-li o první případ, to jest byla-li žalobkyně trestným činem žalovaného přivedena k dopuštění mimomanželské soulože, může dle výslovného předpisu §u 1328 obč. zák. žádati i náhradu za zmenšenou vyhlídku na zaopatření sňatkem. Nejde tu o náhradu škody immaterielní, nýbrž o náhradu skutečné hmotné škody, v kterémž směru se již judikatura ustálila. V §u 1328 obč. zák. mluví se výslovně jen o dopuštění »mimomanželské soulože«. Proto při řešení tohoto sporu při druhé možnosti, že šlo o jinaké smilné skutky, jest ponechati předpis §u 1328 stranou. Žalobní nárok jest však i při této druhé možnosti za okolností tohoto případu plně odůvodněn v jiných zákonných předpisech. Zjištěno jest, že smilnými skutky žalovaného došlo k defloraci žalobkyně, což zajisté jest porušením tělesné integrity, takže pachatel jest dle §§ů 1295, 1324 a 1326 obč. zák. zodpověděn za všechnu škodu hmotnou, činem trestným způsobenou, tudíž i za škodu, vzešlou zmenšením naděje na lepší zaopatření. Nelze pochybovati o tom, že za nynějších společenských poměrů jest zmenšena naděje na zaopatření sňatkem u děvčete, na němž s oním výsledkem proveden byl čin smilný trestním zákonem stíhaný, a o němž následkem trestního řízení stalo se spáchání tohoto činu známo, což v tomto případě soud

prvé stolice zjistil, zdůrazniv, že žalobkyně, byvši několikrát lékařsky ohledána, utrpěla na své pověsti. Dovolatel sice tvrdí, že nemusila žalobkyně ani její zákonní zástupci věc trestnímu soudu udati, a že by pak celá věc nebyla přišla ve veřejnou známost, ale ani tím není přerušena příčinná souvislost mezi jeho činem a škodou z něho vzešlou. Odvolací soud míní, že v tomto případě nejde ještě o hmotnou škodu, ježto žalobkyně v době trestního činu byla 14 let a v čase podání žaloby teprve 16letá, kdy provdání není ještě úplně jistým, a málo kdy se uskutečňuje; proto prý žalobkyni dosud hmotná škoda nevznikla, a lze prý škodu zjistiti, až se otázka sňatku žalobkyně stane aktuální. Odvolací soud patrně řídil se rozhodnutím tohoto Nejvyššího soudu čís. 2750 sb. n. s., ale tam šlo o osobu nedospělou, v době zneuctění 11letou a v čase žaloby teprv 13letou, tedy ve věku, kdy provdání není ještě vůbec možno a nemůže býti ani stíženo a kdy tedy z důvodu zneuctění hmotná škoda ještě nemohla vzejíti. Něco jiného jest v případě, o nějž tu jde, když žalobkyně v čase rozsudku první stolice byla již ve věku 16 let a 4 měsíců a když možnost sňatku a zejména i navázání známosti, vedoucí k pozdějšímu sňatku, nejsou vyloučeny. K vývodům žalovaného v dovolací odpovědi, že prý zneuctění žalobkyně po řadě let, kdy bude moci ještě pomýšletí na sňatek, propadne úplnému zapomenutí, dlužno podotknouti, že vývody tyto jsou pouhou domněnkou žalovaného, k tomu ještě nezávažnou, ježto, jak řečeno, jest zmenšení naděje na sňatek již nyní aktuální. V každém tedy případě přísluší žalobkyni nárok na náhradu škody, vzešlé zmenšením naděje na zaopatření sňatkem.

Čís. 6103.

Kratší lhůta §u 575 c. ř. s. platí pouze ve sporech z nájmu nemovitostí. Právo, užívati místa na průčelní zdi domu, jest právem užívacím a neplatí ve sporu o ně kratší lhůty §u 575 c. ř. s.

Nemá-li živnostník místnosti do ulice, musí aspoň vývěsní štíty přijíti do ulice. Majitel domu jest povinen, pronajal-li živnostníku místnosti ve svém domě, by mu vykázal také přiměřené místo na uliční zdi domu, kde by umístil své firemní návěští a nelze ve vyhovění této povinnosti majitelem domu spatřovati pouhou výprosu.

(Rozh. ze dne 8. června 1926, Rv I 265/26.)

Žalobce, čalouník, měl v zadním traktu domu žalovaných najatu přízemní místnost a v ní zařízený čalounický závod. Ježto žalovaní nechtěli trpěti, by žalobce umístil svou firmu na průčelní stěně domu, domáhal se na nich žalobce, by bylo uznáno právem, že jsou žalovaní povinni trpěti, by žalobce měl vyvěšenou na západní zdi domu žalovaných velkou firemní tabuli v národních barvách s dvěma ukazovateli po stranách a zarazil za tím účelem do zdi potřebné skoby. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly. N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání potud, že uznal právem, že žalovaní jsou povinni trpěti, by žalobce měl vyvěšenou na západní zdi domu č. p. 279 velkou firemní tabuli v národních